

عنوان مقاله:

سکونت گاه های بومی ترکمن بررسی نقش فرهنگ و سرپناه های بومی شهر تاریخی گمیشان

محل انتشار:

همایش ملی معماری، عمران و توسعه نوین شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

وحید شاهکوه محلی - دانشجوی کارشناس ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین، گروه معماری، قزوین، ایران

کیومرث زنده دل - دکترای معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، گروه معماری، قزوین، ایران

شهرام پورصفری - دکترای معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، گروه معماری، قزوین، ایران

خلاصه مقاله:

در قرن بیستم اکثر جمعیت جهان در مناطق شهری سکونت پیدا کردند. ما خود را به موجوداتی شهرگرا تبدیل نموده ایم و به جای روستاها و شهرهای کوچک، کلان شهرها جایگاه اصلی سکونت بشر شده اند به نوعی مسکن معماری را به زندگی پیوند میدهد و زندگیلوما مستلزم سازماندهی ذهنی و چیدمان فیزیکی جهان به صورت مکان هاست مسکن اقوام بومی ترکمن بعنوان یکی از نمونه های شاخص در شهر گمیشان میباشد ، سرپناه های اولیه در این شهرسازی مناسبی با اقلیم داشته و بیشتر از جنس آلاچیق و چادرو... بوده که دارای سازه های خاص چوبی میباشد، نقش فرهنگ در شکل دادن به مسکن بومی ترکمن ها و کارکرد مسکن بومی در تعریف ساختار اجتماعی آنها بخشی از اهداف این پژوهش است. باتوجه به اینکه ویژگی های فرهنگی، اقلیم و شیوه معیشت اقوام در مناطق مختلف نقش اساسی در ساختار اجتماعی اقتصادی و شکل بخشیدن به مسکن بومی دارد، چهارچوب نظری این پژوهش براساس فرهنگ و سنت می باشد. روش تحقیق توصیفی- تحلیلی و تاریخی- تفسیری است و اطلاعات از طریق مطالعات اسنادی- کتابخانه ای و مطالعات میدانی جمع آوری شده و مورد بررسی و تجزیه و تحلیل قرار گرفته است و باتوجه به نتایج مبانی ثابت و متغیر طراحی که متناسب با امکانات و شرایط خاص دوران بوده شناسایی شده است.

کلمات کلیدی:

سرپناه، فرهنگ، آلاچیق، مسکن بومی، اقلیم بومی محلی، ترکمن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/315273>

